Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З делеґаций. — Війна на Балкані.

В дальшій дебаті над войсковим буджетом в австрийскій делеґациї промовляв дел. Анзорґе, котрий виступив против сего, що коні для армії купує ся лише в Галичині.

Другий бесідник дел. Романчук жалував ся на спосіб поступованя з Русинами. В перших часах приналежности Русинів до Австриї Мария Тереса і цісар Йосиф приєднали серця Русинів прихильним поведенем, пізнійше однак стан змінив ся. Русини остають в зависимости від власти своїх противників, в наслідок чого не можуть розвинути ся під просьвітним, господарским і народним оглядом. Є они все упосліджені. Мимо сего все боронили дійстних інтересів держави і престола і в важних випадках все голосували за домаганями держави і династиї, як було в часї анексиї. Тому однак, що мимо тих всїх доказів льояльности галицких Русинів не увзглядню є ся їх жизненних інтересів, мусять они уважати се за очивидний знак, що також в нинїшнім поважнім часї, рішаючі чинники зрікають ся їх помочи. Тому бесідник не може голосувати за войсковим буджетом, головно супротив розпучливої нужди в Галичині, яка накладає на державу обовязок спішити з помочию. Русини сповнять однак все поправно свій обовязок, а зможуть се зробити з більшою силою і з більшим пожертвованем, а отже з більшим успіхом, коли також держава сповнить належно свій обовязок взглядом Русинів.

Дел. Лянґ зазначив конечність уоруженя, бо Австрия має важні інтереси на балканьскім півострові і нїколи не може на се дозволити, щоби Альбанія дістала ся Італії. Реформа фінансів є тепер конечнійша нїж коли небудь. Треба підвисшити податки: особисто-доходовий, від картелїв і від дивиденд.

Дел. Тусар (чес. соц.) заявив ся против войскової політики. Социялїсти чують ся горожанами держави, не бажають єї упадку, але домагають ся рівноуправнення всїх народів і кляс.

Дел. Ґерман представив домаганя Галичини що до буджету армії і маринарки. Зазначене таких домагань є конечне, бо сповнене їх утворить належите відношене межи населенем і армією мимо наложеня нових великих тягарів, як тепер так і на будуче. Бесідник домагає ся управильненя справи постоїв і підвод. Дальше обговорював справу відпусток вояків на жнива, та справу участи Галичини в доставам для армії і маринарки і жалував ся, що Галичина є під тим взглядом упосліджена. В дальшій промові домагав ся бесідник, щоби офіцири знали мову вояків, щоби в кадетских школах учено польскої мови та домагав ся частійшого уладжуваня курсів для анальфабетів. Вкінци заявив дел. Ґерман, що Поляки як доси так і тепер будуть голосувати за домаганями войскового заряду в тім пересьвідченю, що в сей спосіб віддадуть найлїпшу прислугу великодержавному становищу монархії.

Дел. др. Смаль Стоцкий зазначив, що як делеґат з Буковини буде голосувати за войсковим буджетом, котрий має деякі сумніви як Українець. Українці бажають тісної злуки з Австрию, але домагають ся, щоби в Австриї були рівноуправнені з иншими народами. Дальше обговорював австро-російскі відносини. Зазначив, що ціла міродатна російска печать виступає против Австриї і пре до війни; доконала она вже на своїх сторонах подїлу Австриї на основі випробованого взору Польщі. В Галичині веде Росия русофільску аґітацию і покрила цїлий край шпигуньскими сїтями. Коли знов правительство виступає против тих російских аґентів і шпигунів, то в російскій печати пише ся і підносить великий крик, що Австрия переслїдує Росиян. Таких відносин не можна довше стерпіти, бо сей москвофільрух в Галичині наражає Австрию на велику небезпечність. Против сего руху повинно правительство як найостріше виступити. Вкінци заявив бесідник, що буде голосувати за войсковими кредитами. Уважає се за велику жер-

---

6)

Юнну.

(З фінського — Юані Аго).

(Дальше).

Мого дому не розберете! — ричить і вириває кіл з плота.

— Робіть, що вам приказано — командує інжинір.

Але люди стоять і вагають ся.

— Що, ви всї боїте ся єго одного, боягузи! На дах, або я вас всїх нажену зі служби! — кричить інжинір.

— А я кождому провалю голову, хто лиш важить рушити ся...

— Тим ти нікого не настрашиш! — каже Тафво і біжить скоро попри Юнна просто до драбини.

Юнну хоче єго ударити, але не трафляє, а що кіл ломить ся в єго руках, то він ловить драбину і так сильно нею потрясає, що она паде на землю, а з нею Тафво, що вже вилїз був на дах.

Тафво страшно кричить і вімлів.

Але в тій хвили ловлять Юнна за барки інжинір і війт, кличуть других на поміч, притискають Юнна до стіни, повалюють єго на землю, вяжуть посторонками руки і ноги і так звязаного і безпомічного кладуть на власні єго сани.

— То ти хочеш противити ся власти... Я тебе научу, ти дурню! — говорить задихуючись війт і тягне за посторонок. — Люди, виведіть зі стайні коня!

Юнну лежить простягнений на санях і бачить, як они зі стайні тягнуть єго власного коня і запрягають до саний. Він з усеї сили торгає за посторонок, але побачивши, що то неможливе, кулить ся і жде, заки війт злагодить ся в дорогу. Коли так лежить і жде, бачить, як они знов приставляють драбину до хати і як сани сунуть ся по груді замерзлої землї, а дошки і березова кора летять з даху, несені осїнним вітром на поле.

— Оттак викурили ми медведя з барлога! — сьміють ся за ним і голосні оклики „Гура“! доносять ся до єго уха.

Він мусїв заплатити кошта розбираня хати і Тафвови за біль і відсидів кілька місяців в арешті за опір власти. Але заки то всьо стало ся, минув час від осени аж до лїта.

З оголеною головою і в арештантскім одїню вивели єго з вязниці в Ст. Йоганніс, перевели до громадского арешту і випустили на волю.

З вязниці іде він просто до свого ліса, що якось дивно єго притягає.

Єго коня продали, абя покрити судові кошти, але корову віддали в опіку одної старої жінки, що обіцяла доглядати єї через зиму.

Юнну змарнів, подав ся і ослаб. Чоло понуре і зморщене. Лиця запали і пожовкли, так, що він виглядає, немов би все закусував зуби. Очи впали глубоко в голову, але блищать часом зловіщим огнем.

Ні перед судом ні у вязници, ні навіть тоді, коли їхав в товаристві добре знаного собі дозорця вязниці, не говорив богато. Від тої хвилї, коли єго силою кинули на єго власні сани, уперто мовчав.

Перед судом відчитано єму єго папери, з котрих ясно виходило, що він вже раз караний за крадїж та що єсть сином незнаного вітця і незамужної женщини. Він не боронив ся цїлком, не пробував збивати висказів сьвідків, не перечив нїчого і не признавав ся. А коли єго господар пояснив судиї, що того чоловіка все уважали за несповна розуму, бо він без причини впадав в сліпу скажену лютість, Юнну не перечив а другі вірили.

Але тоді почали в нїм дозрівати чорні гадки, які зродили ся у вязници а відтак в самітнім, громадскім арешті. При тих нападах лютости не крутилась єму вже голова і не темнїло єму в очах так як давнїйше. Ні, они заховали ся в найдальший кутик єго серця, там вібрали ся, росли, віссали ся в єго кров, вїли ся як рожа в єго душу.

Він підпалить хату господаря, убє Тафва і війта, постріляє інжинірів в лісї і пімстить ся на всїх тих, що зрабували єго гроші і до-

тву зі своєї сторони, але в хвили небезпечности хоче сповнити свій обовязок.

По дел. Лехері промовляв міністер війни ґен. Авфенберґ і заявив, що скріплене уоруженя є рівно конечне як загальне бажане мира. Ніхто не може виключити можливости війни. Доказом сего задирка пятьох балканьских держав. Війну викликали там не правительства тих держав, анї політики, але само населене, бо в противнім разї надзвичайне переведене там не було би можливе.

Виводи дел. Сиаль-Стоцкого що до москвофільского руху є дуже сумні. Бесїдник є пересьвідчений, що ті, котрих се є обовязком, знищать сей рух, що творить небезпечність для держави.

В голосованю принято войскову ординарию і резолюциї, поставлені підчас розправи.

Приступлено до нарад над войсковою екстраординариєю і додатковими кредитами.

Звітник дел. К. Мартінік зазначив, що реформи є конечні, бо коли би, не дай Боже, ви бухла війна, тодї не було би часу відробляти се, що занедбало ся. Бесїдник просив о при нятє домаганих кредитів.

Дел. Крамарж заявив, що не можна посилати соток тисяч на смерть для непевних цїлий. Жалїв, що боротьба балканьских народів будить так мало симпатиї і заявив: ми Славяне симпатизуємо з славяньскими народа ми, котрі є кровю з нами споріднені. В 1908 р. сказано нам, що Санджак є лапкою на миші, що мусимо его оставити, а нинї знов чуємо, що є нам конче потрібний. Бесїдник є гадки, що під економічним взглядом було би дуже вказаним, коли би балканьскі держави одержали Македонію, бо тодї могли би успішно роз винути ся; в розвою тих держав Австрия є інтересована, бо в їх розвою лежить хосен і повинна серед тих держав заняти перше місце, а не оставляти їх Італїянцям або Нїмцям. Полїтика Австриї супротив полудневих Славян є хибна навіть внутр Австриї; нинї видає Австро-Угорщина полудневих Славян в руки тих, перед котрими уратували они бит монархії і династиї. Велико-сербскі сни могли би лише тодї бути небезпечними, коли би угнїтало ся сербский нарід і полудневих Славян. На конець заявив п. Крамарж, що Славяне витревають чесно при монархії і станууть все в обороні її інтересів, а домагають ся рівноуправненя з иншими народами монархії.

По дальших промовах принято войскову екстраординарию і додаткові кредити на 1912 р., як також етат маринарки і додаткові кре дити.

На Балканї крім боїв на чорногорско-турецкій граници нинї ще о стілько спокійно, що доси не виповіджено війни. Лише турецкі посли з Софії, Білграду і Атен виїхали вже до Константинополя. Туреччина заявила, що не відповість на ноту балканьских держав, бо нота та обиджує Туреччину. Супротив того кажуть, що балканьскі держави мабуть не будуть посилати до Константинополя ультіматум, лише виповідять Туреччинї війну. Має то стати ся нинї.

Долучений до ноти балканьских держав меморіял містить слїдуючі жаданя: 1) признане етнічної автономії национальности в державі з усіми єї консеквенциями; 2) представництво пропорціональне кождій национальности в парляментї; 3) признане рівноуправненя всїх християньских шкіл з отоманьскими; 4) зобовязане Порти, що не буде стреміти до зміни етноґрафічного характеру провінций; 5) рекрутация після рейонів замешканя; 6) реорґанїзация жандармериї у вілаєтах европейскої Туреччини під начальством швайцарских або бельґійских орґанїзаторів; 7) іменоване швайцарских або бельґійских валїїв, затверджених великими державами і додане їм вибираних ґенеральних рад; 8) утворене найвисшої ради при великім везираті, зложеної в однаковім числї з християн і музулманів, в цїли надзору над переведенем реформи. Амбасадори великих держав і посли чотирох балканьских держав мати задачу пильнувати функционованя сеї найвисшої ради.

Новинки.

Львів, 17 жовтня 1912.

— **Іменованя.** Президия кравої Дирекциї скарбу іменувала ст. респіцієнтів скарб. сторожі: А. Місьонґа, П. Піха, М. Машковского, А. Улїґа, Б. І. Соколовского, І. Ваґу, Л. Обуховича, Л. Хшонщевского, А. Б. Зовича, З. Венґжинка, К. Саґаньского, О. М. Ганся, К. Малицкого, Д. Волянїна, В. Ходзїкевича, С. Калуского, В Райлендера, М. Лопушаньского і С. Шакулу, респіцієнтів скарбових стор Л. В. Касторого, С. Годбода, М. Скоробогато, Т. Новака, З. Завадского і В. Дзенцеловского комісарями скарбової сторожі II. кл. в XI кл. ранґи.

— **Зміна назви почтової.** Дирекция почт оповіщує: На підставі розпорядженя ц. к. Міністерства торговлї з дня 6 червня 1912 ч. 3392/II. зміняє ся назву уряду почтового „Лопушанка хомина“ на „Стрілки“.

— **Положнича клїніка.** З оногдашним днем отворено клїнїку положничу і жіночих недуг проф. Марса та приймає ся недужих.

— **Велика виграна.** Тернопільский рускай міщанин Стефан Борковский оногди оногди

бро, его самого мучили і глумили ся над ним і вигнали его як дику зьвірюку з гнїзда!

Господар підлещував ся, хвалив его господарку, щоби лиш дістати від держави два рази більше відшкодоване. Тафзо тїшив ся з своєї мести. Всї сьміяли ся з его нещастя...

Ні, між людьми не можна найти справедливости. Они вовки, голодні вовки, що лиш жеруть, хотять всьо роздерти на кусники, що лиш зловлять і раді би виссати послїдну каплю крови з тїла.

„Але він пімстить ся, пімстить ся, хоч би мав сам пропасти!“ — і коли так гадає, сьвітять ся его очи дико а зуби скрегочуть.

Не знаючи сам як, іде на сліпо лїсом до своєї хати. Але его сили ослабли від довгого сидженя у вязници і від лихої поживи і він мусить на хвильку відпочати при дорозї. Він голодний, не має тютюну, цїлі місяцї не бачив его, але все за ним зітхав.

Его огірчене на хвилю щезає, він забуває на месть і настрій его душі улагоджує ся.

І що він зробив, що люди такі немилосерні для него, що сьвіт так поневіряє его? Чиж не старав ся він все бути услужним і помагати їм, чи він завинив їм що? Чи зачіпав він коли кого, чи не уступав їм радше з дороги? Чого они хотять від него?

А однако — колиб він помимо всего міг утечи ще де в инше місце, де не була би і не бачила его нїяка душа, колиб він купив собі коня і поставив нову хату.

Але чи може він знати, що они єму знов не знищать всего і его не скривдять, не закують в кайдани і не кинуть у вязницю! І тодї може взяли би й корову... А може і она про пала, може єї де спрятали? — і зі страху він спішить там, де надїє ся єї найти.

Весняна ніч холодна і вохка і молоде листя на деревах, здаєть ся, дрожить. Він знає кожде місце, тою дорогою ішов він вже нераз давнїйше. Але всьо виглядало не так як давнїйше. Чим глубше запускав ся в лїс, тим ширша дорога і тим більше лїс знищений. Колишна стежка для худоби зникла, нею їздили вози і оси поздирали кору з дерев. Через мочари покладено мости а попри дорогу вздовж лежать величезні смерекові клеци і їх повідтинані вершки. І нараз здаєть ся єму, немов би всї ті слїди і вибої, що ведуть звідси, вказували на то, що люди утїкали туди з своїми тягарами в найбільшім поспіху, в тревозї і перевертали по дорозї всьо, що лиш стрітили. Они перервали свою роботу, якась невидима сила вигнала їх звідси чарами, не даючи їм спокою нї в день нї в ночи. Дикі духи лїса кидали камінє зі скал в долину, розбиваючи в ночи всьо то, що люди за дня з великим трудом збудували і будуючи то, що они знищили его малу хату і шопу!

І тепер ті духи прогнали звідси людий, а они утїкаючи товпили ся на себе в дикім переполосї, так, що слабі падали з дороги в пропасть, там, де тепер лежали кусники роз битих возів, саний, поломані колеса і кістяки коний.

А як пітьма чимраз більше починає Юнну ще живійше займати ся своїми видуманими образами; він хоче мати певність, що они дійстно всї позабирали ся звідси та нетерпеливо біжить дорогою і єму здає ся, що з обох сторін щось єму шепче до уха. Він сходить з дороги і іде навпрост півперек лїса до озера Мусті.

Юнну представляв собі то всьо так часто підчас безсонних ночий у вязници. Він бачив, як дорого розширює ся а лїс уступає, бачив, як конї і люди тягнули довгими рядами камінє і дерева, бачив як они виривали пнї з корінями і висаджували камінє у воздух, як лїзли по драбинї на его хату, зривали дошки і ґонти і кидали на всї боки — і нераз бачив в думках свій комин, як він сам один сторчить посеред поля, немов по огни.

Але такої переміни, такого цїлковитого, страшного знищеня, як він нараз тепер узрів, коли вийшов з темного лїса, був би нїколи не надїяв ся.

Она вже готова, та зелїзниця, насип викінчений, рови покопані, шини уложені і на них, як раз перед ним виднїє на насипі ряд шутрівок з машиною, що димить ся, сопе і погано свище.

Утоплений і ледво в силї удержати ся на ногах, підкрадає ся вздовж шин до своєї хати.

Він розглядає ся за своїм домом, що стояв там на облозї, але нїчого не бачить. Обліг і поле прикриті піском, хати, стайнї навіть дерева, що звіз на наш будинка, нема, щезли без слїду, а там де стояли починають щось мурувати, певне підвалини якогось великого дому. Одинока річ, яку ще найшов в своєї колишної власности, був відломок драбини.

Єму робить ся страшно. Єму здає ся, немов би его гнали злі невидимі духи, що чатують на него там в лїсі, що они простягають ся, хапають его за ноги, шепчуть довкола него і сичать... Він хоче втїкати звідси проч, в лїси але там глядять на него двері і вікна ріжних домів одні за другими, там стоять льокомотиви і вози, шутрівки і всяка всячина. Він біжить в долину над берег озера. Але ледво перейшов на другу сторону зелїзничого насипу, де мілкий пісок свирчить під его ногами, пізнав, що стоїть перед своєю старою будою і задержав ся.

Здаєть ся, що она замешкана. Через напів отворені двері чує, що хтось в серединї хропить і коли віткнув до середини голову, бачить на земли коло огня стару женщину. Се якраз тота, котрій повірено Юннову корову.

— Корова — де моя корова?

— Она ще певно на паши — каже жінка до него, обудившись і протерши очи. Они ще лишили ту стару буду, але вже грозили менї, що єї розберуть. Але на неї прийде хиба тодї черга, коли упорають ся з иншими річами. Они говорять що хотять отвирати зелїзницю на сьв. Івана Хрестителя. Твою хату розібрали і господар продав зруб з неї Тафзови. Він переніс єї там троха дальше в лїс. Кажуть, що він держить там шинок і дуже розбогатїв.

(Конець буде).

на сераский льос головну виграну 100 тисяч франків. Борковский заставив був свій льос в філії гіпотечного Банку; про своє щастє довідав ся щойно тоді, коли прийшов до банку, щоби продовжити свій застав.

— **Жертва алькоголю.** Дня 8 жовтня вечером утопила ся в громаді Мшана (пов. Зборів) в потоці 54-літна Параска Біда. Покійна була того дня сильно підпита, тож заходить припущене, що Біду довів до смерти алькоголь.

— **Розправа против шпіоньскої шайки.** Вчера почала ся перед карним трибуналом, в якім під проводом рад. Рибіцкого засідають радники Мромлиньский, Огоновский і Сверчиньский, розправа против шайки шпіонів, яку з'орґанізував суспендований брідский урядник почтовий Филемон Стецишин після того, як утік до Россиї. На лаві обжалуваних засіли: Софія Кухаржевска з Ростковских 20 літна, розведена, замешкала в Варшаві (боронить др. Йонас), Адам Келдра 21-літний механік з Варшави, Володимир Вербицкий 42-літний б. надстражник скарбовий, замешкалий в Старих Бродах (боронить др. Сенісон), Ирена Стицишинова 42-літна, мати Филимона, ґаздиня в Старих Бродах (боронить др. Шіфман), Теодор Харчук 32-літний, жонатий, пересувач ваґонів зелізничих в Кракові (боронить др. Гоніґман), Теодор Сидір 41 літний господар в Старих Бродах (боронить др. Зарицкий), Стефан Кута 20 літ. канцелярийний писар зелізничий в Кракові (боронить др. Лезер) та Володимир Лесюк, 30-літний концептовий практикант дирекциї скарбу у Львові (боронить др. Лякс). Всіх вичислених тут обжалове державна прокуратория, котру заступає прок. Фоґель, о те, що они в 1910 і 1911 р. шпіонували на користь Росиї в Галичині за взаїмним порозумінем з Филимоном Стецишином замешкалим в Варшаві. Крім того обжаловано Пакулу за те, що з початком падолиста 1911 р. намовляв Лесюка до дальшого шпіонованя, хоч се діланє остало безуспішним. Дальше обжаловано ще й 25-літ. львівского слюсара Зиґмунта Дрецкого за те, що в жовтни і падолисті 1911 не перепинював в шпіонованю Пакулі та давав єму у себе захист. На розправі явили ся всі обжаловані, котрі сидять в слідчій вязници, крім Дрецкого, що остає на вільній стопі. Єго рішено вишукати і примусово доставити на розправу. Войско заступає резервовий надпоручник В. Фридман. До розправи покликано 20 сьвідків. По відчитаню акту обжалованя переслухано Кухаржевску, яка заявила, що она не винувата, бо не знала що єї уживано до шпіоньскої справи. — Розправа потреває кілька днів.

— **Застрілений войсковою патрулею.** В неділю в полудне помітив вояк 93 п. п., що патролював на розі засобового маґазину в Подґужу, на протилежнім горбку якогось чоловіка, який сидів та рисував щось. По зміні варти, що саме наступила, став капраль з вояком іти до незнакомого, щоби его арештувати, бо підозрівано в нім шпіґуна. Незнакомий, бачучи надходячих вояків, став утікати чим раз швидше спершу в напрямі Подґужа-Плашів а відтак натрафивши на товарові вагони, звернув ся в напрямі стациї Подґуже-місто. Коли віддаль між утікаючим а погонею стала зростати, капраль кілька разів крикнув голосно за втікаючим, щоби станув. Колиж він сего зазиву не послухав, вояк відповідно до войскових приписів станув і вистрілив до втікача, так що він упав на місци трупом. По переведених доходженях показало ся вчера, що застрілений називав ся Франціпшек Ружицкий і був кравцем. Слідство не виказало, щоби він займав ся шпіонованєм, а на поклики вояків не задержав ся тому, бо їх не чув, будучи глухонімим.

— **Пригоди летунів.** Летун ґр. Сціпіо дель Кампо літав в неділю в Більску-Бялій на своїм літаці перед численною публикою спершу зі звичайним щастєм, за те при осіданю по другім леті літак чомусь перевернув ся, накриваючи летуна, а рівночасно з мотору стала добувати ся полумінь. Счинила ся серед видців велика тревога, та ґр. Сціпіо видобув ся чудом прямо цілo з під апарату, який зазнав значних ушкоджень. — Більше траґічно покінчили ся продукциї авіятора Токача в Будапешті, бо він упав з висоти 300 метрів і погиб на місци.

— **Здичінє.** З долиньского повіта доносять до „Руслана“: Дня 10 с. м. парубки села Тисова убили господаря з сусідного села Поляниці, Гриня Марецкого, батька пятеро дітий. Того дня вертав бл. п. Гринь Марецкий з міста Болехова сам з кіньми. Трох парубків, сини заможного господаря з Тисова, засіли вечером в поли межи Тисовом а Поляницею, а коли Гринь Марецкий вертав фірою з міста, напали на него і колами убили его на місци, задаючи єму три великі рани в голову. Мало було местникам сего, бо ще поломили ребра в боці, а відтак здерли одіж з убитого, голого положили на фіру, коло убитого кіл, котрим убили, бич привязали до руки і так нагнали коні, котрі самі заїхали на обійстє коло 9-ої години вечером. Причиною убийства була месть за 120 К. Згадані убийники зробили кіньми велику шкоду Гриневи Марецкому. Сей вивів таксаторів, котрі осудили і оцінили шкоду на 120 К. Замість заплатити шкоду, відплатили ся господарскі сини в так страшний спосіб. Убийників жандармерия арештувала і они вже признали ся до вини.

Телеґрами.

Цетиніє 17 жовтня. Урядовий „Ґлас Црноґорца“ містить зміст промови короля Николая до свого войска. Король візвав вояків до більшої здержаности в борбі, бо борба ведена в дотеперішний спосіб вимагає богато жертв в людях. Скородарскі укріпленя — говорив король — мусять дістати ся в наші руки, однак ліпше буде, коли наша акция буде повільнійша, бо злише виставлюване себе на огонь вимагає богато жертв. Головну ролю мають відограти армати, напад піхоти сходить на другий плян.

Подґоріца 17 жовтня. Полуднева армія під проводом ґен. Мартиновича по короткій завзятій борбі обсадила гору Мурич напротив гори Тарабош. Північна армія під командою ґен. Вукотича веде дальші операциї против Беране, яке дістало підкріплене в силі 1500 Альбанців. Середна армія приготовлює похід на Скодар.

Подґоріца 17 жовтня. Кріпость Гум, послідна твердиня між Тузі а Скодаром, піддала ся. Залога дістала ся до неволі. Між полоненими є 62 офіцирів, а також командант Тузі.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).